

sen er aabenbar. — Det Forsvar, som det ærede Medlem for Svendborg Amts Gte Valgkreds (S. A. Hansen) førte for sit Forslag under Nr. 100 til § 228, var mig næsten ligesaa overraskende som hans Forsvar for Forslaget under Nr. 94. Han sagde, at ligesaavel som der var foreskrevet kvalificerede Straffe for dem, der stjæle hellige Gjenstande i Kirken, ligesaa vel burde der sættes kvalificeret Straf for dem, der i de kongelige Slotte og Palaier stjæle Ting, der tilhøre Kongen eller noget Medlem af Kongehuset. Mig forekommer denne Sammenligning ikke at være smagsfuld; men hvad der væsentligt taler mod dette Forslag, der er begrundet paa denne Maade, er, at det kan lede til Resultater, der forekomme mig ligefrem uretfærdige. Det er jo noget reent Tilfældigt og Noget, som meget ofte ikke vil være Tilfældet, at Gjerningsmanden er bekendt med, at Gjenstanden tilhører Kongen eller et Medlem af Kongehuset, og det er ikke rigtigt, at denne Omstændighed skal have tilfølgelse, at han belægges med en større Straf. Ja, dersom Gjenstandene, som tilhøre Kongen eller Medlemmer af Kongehuset, vare stemplede paa en eller anden Maade, der tilkjendegav, at de tilhørte kongelige Personer, da kunde jeg forstaae det ærede Medlem; men dette er, som bekendt, ikke Tilfældet. — Forslaget under Nr. 103 til § 233, der handler om Skovtyveri, gaaer ud paa, at der mellem Ordene: „Vorttagelsen af paa Roden staaende Træer, eller“ og „Dele af samme ansees som andet Tyveri,“ skal indsættes „betydeligere“, og at altsaa Betingelsen for at anvende den almindelige Tyvsstraf paa Tyveri af Dele af Træer paa Roden skal være, at disse Dele ere betydeligere. Dette vil jeg ansee for utilraadeligt, væsentligt af de samme Grunde som dem, den ærede Justitsminister udtalte. Man behøver ikke at frygte for, at Nogen skal blive straffet for Tyveri, fordi han tager en grøn Green og sætter den i sin Hat; man maa virkelig gaae ud fra, at Ubvendelsen af Lovens skæer af fornuftige Menneſter, hvad enten det er Dyrigheden, der sætter under Tiltale, eller Dommerne, der dømmes. Gaaer man ud fra, at Lovene skulle anvendes af Vandvittige, da nytter det aldeles ikke, hvorledes man skriver Love. Det undrer mig dobbelt

at see et saadant Forslag fra det ærede Medlem, hvorefter Forstaelsen af det, der fastsættes, er overladt til Domstolene, da han dog ved enhver anden Leilighed udtaler, at det ikke gaaer an at overlade saadanne Fortolkninger til Domstolene. Her er et Tilfælde, hvor jeg troer, at det vil være meget uheldigt at sætte Ordet „betydeligere“ ind, fordi det er et meget vagt Udtryk. Nei, man kan ganske roligt lade Paragraphen blive, som den er, og blot udtale den Sætning, at Skovtyveri nu er blevet sat i Klasse med almindeligt Tyveri, stolende paa, at ved Siden af denne Paragraph staaer en anden, som opstiller den Sætning, at naar det er ubetydelige Gjenstande, hvorom der tales, Gjenstande, hvis Vorttagelse ifølge den almindelige Retsopfattelse ikke ansees for at kunne stilles i Klasse med egentligt Tyveri, saa vil Gjerningen heller ikke blive betragtet som Tyveri. Det ærede Medlem kan være forvisset om, at navnlig saalænge det er saa almindeligt, som det — jeg kunde gjerne sige desværre — er, at Folk i Tusindvis pynte deres Hætte med grønne Dviste, saa vil den almindelige Retsbevidsthed sandelig saa tilstrækkelig stemple Vorttagelsen af disse Dviste som Ikke-Tyveri, at det ikke vil falde nogen Domstol ind at betragte den som Tyveri, og der er netop i § 234 en Henviſning til den almindelige Retsbevidsthed. — Hvad iøvrigt denne Paragraph angaaer, da have vi her et af de Tilfælde, hvor den i Landstinget foretagne Forandring i Commissionens Udkast efter min Mening ikke kan siges at være nogen Forbedring, og det har derfor været mig kjært, at der under Nr. 106 er stillet et Forslag, der i alt væsentligt falder sammen med Commissionens Forslag. Det er altsaa en Selsølgelse, at jeg vil stemme for Forslaget under Nr. 106; jeg nærer det Haab, at det vil blive antaget, og jeg anseer det derfor for overflødig at udtale mig videre imod Forslaget under Nr. 107. — Forslaget under Nr. 108 antager jeg, vil ikke godt kunne blive vedtaget. Dersom virkelig Nogen skulde komme til at tage en Ting fra Naboens Mark, som den ærede Forslagsstiller udtrykte sig, under en øieblikkelig Forlegenhed eller i den Tro, at Naboen ikke havde Noget derimod, saa kan jeg herolige det ærede Medlem med,